

Nové výzvy regionální a strukturální politiky pro připravované období 2014–2020 se specifikací na region NUTS 2 Jihozápad

Petra Pártlová, Veronika Humlerová
Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Abstrakt

Článek je zaměřen na problematiku regionální a strukturální politiky, na analýzu současného stavu využívání finančních prostředků ze zdrojů EU se specifikací na město České Budějovice. Dále jsou popsány nově připravované návrhy regionální politiky pro regiony NUTS 2, je zde graficky zpracována a vyjádřena absorpční kapacita jednotlivých regionů NUTS 2 České republiky, a to z pohledu starého a nového programovacího období. V závěru článku se autoři zaměřují v diskuzi na nově navržené postupy a přístupy v oblasti regionální a strukturální politiky s cílem nadále snižovat regionální disparity regionů NUTS 2.

Klíčová slova: regionální a strukturální politika, absorpční kapacita, disparity

Úvod

Kohezní politika vytváří rámec pro financování širokého spektra projektů. Jejím cílem je podpořit hospodářský růst ve členských státech Evropské unie a zároveň vyrovnat meziregionální disparity mezi všemi sedmadvaceti členskými státy.

Od roku 2014 čekají nejen Českou republiku, ale i ostatní členské státy čerpající podporu z EU výrazné změny. Regionální politika se bude zaměřovat nejen na snižování rozdílů mezi regiony, ale bude pomáhat naplňovat cíle hospodářské strategie Evropa 2020.

Pro nové období je stanoven pro regiony NUTS 2 nový „index konkurenceschopnosti“, na jehož základě pak lze dopracovat model, použitelný v rámci kohezní politiky, který umožní stanovení měřitelných cílů v závislosti na stupni rozvinutosti konkrétního regionu a odpovídajících konkrétním potřebám. Konkurenceschopnost je měřena indikátory v rámci 11 skupin: instituce; makroekonomická stabilita; infrastruktura; zdraví a zdravotnictví, sociální služby; kvalita základního a středoškolského vzdělávání; vysokoškolské vzdělávání a celoživotní

učení; efektivita trhu práce; velikost trhu; technologická připravenost; sofistikovanost podnikání a inovace. Tyto skupiny pak regiony považují za pilíře priorit pro budoucí kohezní politiku.

Cíle České republiky v příštím programovacím období budou muset respektovat to, že dojde k posunu od doby doplňování územní infrastrukturou a vybavenosti k ekonomickému růstu a podpoře efektivit a inovací, od doby závislosti na evropských finančních zdrojích k využívání vlastních (národních) prostředků a od doby naprosté převahy dotačního financování ke kombinaci dotací s revolvingovými nástroji.

Zástupci krajů České republiky jsou přesvědčeni o tom, že po roce 2020 dojde k výraznému útlumu přílivu peněz z Evropské unie a Česká republika by se tedy měla „zbavovat“ závislosti na evropských penězích a snažit se začít financovat projekty i z národních zdrojů. Rozdělování peněz mezi regiony (a zároveň i jejich oblasti) by mělo probíhat v závislosti na jejich prosperitě. Méně rozvinuté regiony budou moci čerpat více peněžních prostředků na rozvoj infrastruktury. Více rozvinuté regiony pak na investice do moderních technologií, inovací apod.

Literární rešerše

Od samotného počátku procesu evropské integrace existovaly na evropské úrovni různé finanční nástroje a iniciativy, jejichž účelem bylo snižování hospodářských a sociálních nerovností, avšak právní základ pro integrovanou kohezní politiku stanovilo až podepsání Jednotného evropského aktu v roce 1986. Mezi tyto nástroje (strukturální fondy) spolufinancující projekty vybrané jednotlivými členskými státy patřily v letech 1957–1988 především Evropský sociální fond (European Social Fund – ESF, od roku 1958), Evropský zemědělský orientační a záruční fond (European Agricultural Guidance and Guarantee Fund – EAGGF, od roku 1962) a Evropský fond regionálního rozvoje (European Regional Development Fund – ERDF, od roku 1975).

Vstupem Smlouvy o EU (Maastrichtské smlouvy) v roce 1993 byl založen nový nástroj – Fond soudržnosti (Cohesion Fund – CF) – a nová instituce – Výbor regionů (The Committee of the Regions). Současně byl zaveden princip subsidiarity. Vedle hospodářské a měnové unie a dokončení jednotného vnitřního trhu je hospodářská a sociální soudržnost definována jako jeden z hlavních cílů Unie (Hrabánková a Boháčeková 2008).

V prosinci 1992 rozhodla Evropská rada o finanční perspektivě pro období 1994–1999, kdy došlo k významnému posílení prostředků na kohezní politiku (zdvojnásobení prostředků v rámci každoročního rozpočtu), alokováno bylo celkem 168 mld. ECU (celkem 1/3 rozpočtu EU). Rada přijala v červenci 1993 nová nařízení pro kohezní politiku, včetně nařízení o finančním nástroji pro orientaci rybářství (Financial Instrument of Fisheries Guidance – FIFG) a o Fondu soudržnosti podporujícím infrastrukturní projekty v oblasti životního prostředí a dopravy v zaostalejších členských státech. Fond soudržnosti měl původně mimo jiné přispět k přípravě zaostalejších členských států EU na hospodářskou a měnovou unii.

Hlavními výzvami pro kohezní politiku v období 2000–2006 se stala příprava doposud bezprecedentního rozšíření EU o 10 států střední a východní Evropy, Malty a Kypru (1. května 2004) a zjednodušení procedur. Zásadním politickým dokumentem se stala Agenda 2000, která definovala hlavní směry dalšího vývoje Unie. Rozšíření EU o nové členské země přineslo 20% nárůst populace EU, avšak pouze 5% nárůst HDP, což mělo za následek dramatické zvýšení rozdílů v příjmech a zaměstnanosti uvnitř EU (průměrné HDP na obyvatele v nových členských státech bylo nižší než 50 % průměru starých členských států a pouze 56 % obyvatel bylo aktivně zaměstnaných oproti 64 % v EU-15). Z toho vyplývalo, že téměř celé území nových členských států spadalo pod cíl 1 s nejvyšší finanční podporou.

Nové členské státy měly možnost již před svým vstupem do EU čerpat z předvstupních nástrojů (ISPA, SAPARD, Phare). Evropská rada rozhodla v Berlíně v roce 1999 o rozpočtu pro kohezní politiku na období 2000–2006 ve výši 213 mld. EUR, a to pouze pro staré členské státy. Novým členským státům bylo na základě jednání v Kodani alokováno pro období 2004–2006 dodatečných 22 mld. EUR. V březnu 2000 byla rovněž schválena komplexní hospodářská strategie EU zaměřená na posilování růstu, zaměstnanosti a inovací (Lisabonská strategie), a to pro období 2000–2010, která významně tematicky ovlivnila zaměření kohezní politiky. V červnu 2001 byla doplněna o formulaci trvale udržitelného rozvoje prostřednictvím Göteborgské strategie (Hrabánková a Vosejpková 2002).

Pro období 2007–2013 došlo k další koncentraci prostředků kohezní politiky na nejzaostalejší členské státy a regiony, přičemž kohezní politika pokrývá celé území EU. Nové priority směřovaly k podpoře růstu, zaměstnanosti a inovací. EU se od roku 2007 rozšířila o další 2 hospodářsky zaostale státy, a to Bulharsko a Rumunsko, na současný počet 27 členských států. Každý třetí občan EU (celkem 170 mil. obyvatel) žije v nejzaostalejších oblastech pokrytých cílem 1 (Konvergence). Posledními dvěma vlnami rozšíření nadále výrazně narostly hospodářské a sociální rozdíly uvnitř EU¹.

Evropská unie má, tak jako její členské státy, vlastní rozpočet, který se ale od rozpočtů samotných států mnohem liší. Rozpočet EU slouží k financování integračních aktivit a jsou v něm stanoveny částky, které je možné na jednotlivé činnosti čerpat. Rozpočet EU se skládá z obecných příjmů, příjmů a výdajů podle oddílů (Parlament, Evropská rada, Komise, Soudní dvůr, Účetní dvůr, Hospodářský a sociální výbor, Výbor regionů, Evropský ombudsman, Evropský inspektor ochrany údajů a Evropská služba pro vnější činnost). Drtivá většina, tedy 95 % rozpočtu, financuje konkrétní aktivity mnoha oblastí evropských politik. Tyto výdaje, „operační prostředky“ jsou vypláceny Komisí. Všechny ostatní části rozpočtu jsou určeny výhradně na administrativní výdaje jednotlivých institucí (Šrein 1999).

¹Např. Lucembursko má více než sedminásobně vyšší HDP na obyvatele (cca 275 % průměru HDP EU-27) než Bulharsko (cca 38 % průměru HDP EU-27), přičemž na úrovni regionů jsou tyto rozdíly ještě významnější (za rok 2007 oscilují od 334 % průměru HDP EU-27 pro vnitřní Londýn do 26 % průměru HDP EU-27 pro severozápadní Bulharsko).

Rozpočet Komise se pak dělí na 30 oblastí politik nebo také oblastí aktivit. Tento rozpočet je také známý pod pojmem „rozpočet dle činností“. Oblasti politik (výzkum, zaměstnanost, apod.) jsou úzce spojeny s nadpisy ve finančním rámci (udržitelný rozvoj, ochrana a řízení přírodních zdrojů, apod.). Rozpočet se dělí na: nadpisy/tituly – jeden pro každou oblast politiky, kapitoly – pro jednotlivé aktivity a články, které mohou být dále členěny na položky.

- Např. Titul 04 – Zaměstnanost a sociální otázky
 - kapitola 0403 Práce v Evropě – Sociální dialog a mobilita
 - * článek 040305 Volný pohyb pracovníků, koordinace systémů sociálního zabezpečení a opatření v oblasti migrujících osob, vč. migrujících osob z třetích zemí.

Díky tomuto systému nomenklatury, tedy jedné aktivity v rámci jedné kapitoly, jsou vazby mezi politikami a finančními zdroji jasné a náklady na jednotlivé politiky je možné určit z rozpočtu (European Commission 2011).

Finanční perspektiva představuje víceletý finanční rámec, který je přijímán ve formě interinstitucionální dohody, tj. dohody mezi Evropskou komisí, Evropským parlamentem a Radou EU. Předmětem této dohody jsou hlavní rozpočtové priority EU a nastavení výdajových stropů pro každou z těchto priorit. Finanční perspektiva se sjednává od roku 1993 na sedm let (do roku 1993 byla pětiletá) (MFČR 2011).

Pro období 2007–2013 Evropská rada rozhodla v prosinci 2005 o alokování 347 mld. EUR na kohezní politiku, z nichž přes 81% směřuje do 84 regionů cíle 1 (Konvergence) v celkem 18 členských státech. Přes čtvrtinu prostředků v rámci 436 programů směřuje na podporu výzkumu, vývoje a inovací a okolo třetiny prostředků je věnováno na oblast životního prostředí včetně boje s klimatickou změnou. Legislativní balíček celkem pěti nařízení pro kohezní politiku byl zveřejněn v Úředním věstníku dne 31. 7. 2006.

Oproti předchozímu období došlo ke koncentraci na celkem 3 cíle, přičemž předchozí iniciativy Společenství byly zahrnuty do hlavních programů. Rozpočet byl opět navýšen o 50 mld. EUR ročně na výsledných 36 % rozpočtu EU, čímž se kohezní politika stala vedle Společné zemědělské politiky nejvýznamnější rozpočtovou kapitolou EU. Problematika rozvoje venkova a Fond na podporu rybolovu byly z kohezní politiky vyňaty a zařazeny do rozpočtové kapitoly věnované zemědělství a životnímu prostředí (Wokoun a Malinovský 2008).

Absorpční kapacita vyjadřuje míru schopnosti ekonomiky státu přijímat a efektivně využívat prostředky poskytované z fondů EU. Absorpční kapacita zahrnuje 3 aspekty: administrativní kapacitu, tj. schopnost řídit programy hrazené z fondů EU; spolufinancování, tj. schopnost spolufinancovat projekty z domácích veřejných zdrojů a zásobení projektů, tj. schopnost s předstihem připravit dostatek kvalitních projektů, které čekají na financování. Obecně lze říci, že absorpční kapacita je tím větší, čím méně rozvinutá je daná ekonomika a čím větší v ní existují strukturální rozdíly mezi jednotlivými regiony (Hrabánková a Vosejpková 2002).

Pro vymezení potenciálu absorpční kapacity jednotlivých regionů soudržnosti a krajů České republiky je možné jako základní orientační parametr využít výši a objem HDP v běžných cenách pro jednotlivé regiony (MVČR 2011).

Materiál a Metodika

Cílem příspěvku je zhodnocení dosavadní úspěšnosti města České Budějovice v čerpání finančních prostředků z různých zdrojů se specifikací na zdroje evropské. Dílčím cílem je pak posouzení nových možností a nového finančního rámce (absorpční kapacity) regionu NUTS 2 Jihozápad v porovnání s ostatními regiony s ohledem na očekávané programovací období 2014–2020. Dále budou navrženy jednotlivé prioritní oblasti regionálního rozvoje NUTS 2 pro připravované programovací období.

Pro zpracování teoretických poznatků bude využita sekundární analýza literárních zdrojů – knižních, časopiseckých a také internetových.

V článku bude využito následujících metodických kroků – SWOT analýzy, analýzy regionu a analýzy ekonomických, demografických a sociálních faktorů z časového hlediska.

Většina dat, vztahujících se na roky 2008–2010, bude čerpána z grantového projektu GAJU č. 029/2011/S – „Institucionální přístupy k regionálnímu rozvoji“ a z Českého statistického úřadu.

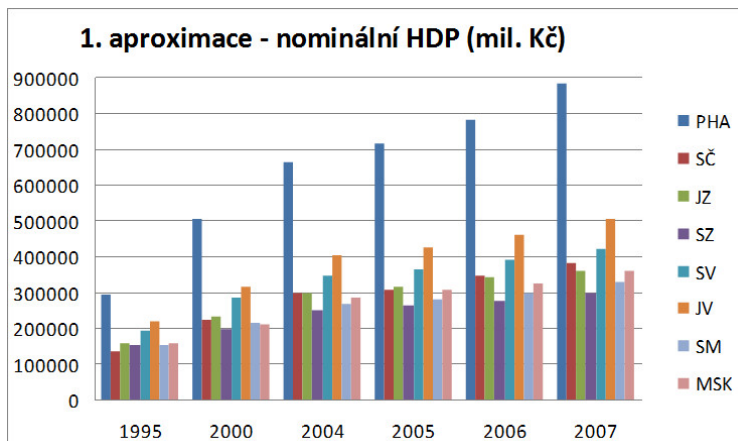
Výsledky

V nedávné době byly provedeny analýzy priorit regionů právě s ohledem na budoucnost Kohezní politiky Evropské unie po roce 2013. Výsledky těchto analýz ukazují na tři typy priorit z pohledu jejich sdílení v jednotlivých regionech. Jako priority zcela společné byly označeny: ekonomika a konkurenceschopnost; výzkum, vývoj a inovace; trh práce, lidské zdroje a vzdělávání; infrastruktura a životní prostředí. Jako priority většinově sdílené byly identifikovány tyto oblasti: atraktivnost regionu; rozvoj venkovských oblastí ve smyslu snižování regionálních disparit; energetika; příhraniční spolupráce. Mezi specifickými prioritami se objevila podpora bydlení; rozvoj specifických sociálních služeb – obzvláště pro seniory; modernizace veřejné správy a zefektivnění práce policie a soudů.

Tyto stanovené priority je možné porovnat s vybranými ukazateli sociálně ekonomické vyspělosti jednotlivých regionů, které pak umožní kvantifikovat potenciál absorpční kapacity těchto regionů. Pro vymezení potenciálu absorpční kapacity jednotlivých regionů je možné použít jako základní orientační parametr výši a objem HDP v běžných cenách.

Absorpční kapacita regionů byla stanovena na základě jejich ekonomického rozvoje v letech 1995–2007. Výsledky ukazuje následující graf. Vyjma hlavního města Prahy měl největší absorpční kapacitu ve všech zkoumaných letech region NUTS 2 Jihovýchod. Region Jihozápad je v letech 1995 a 2000 v pořadí za regionem NUTS 2 Severovýchod třetí, po roce 2000 čtvrtý za regionem Střední Čechy.

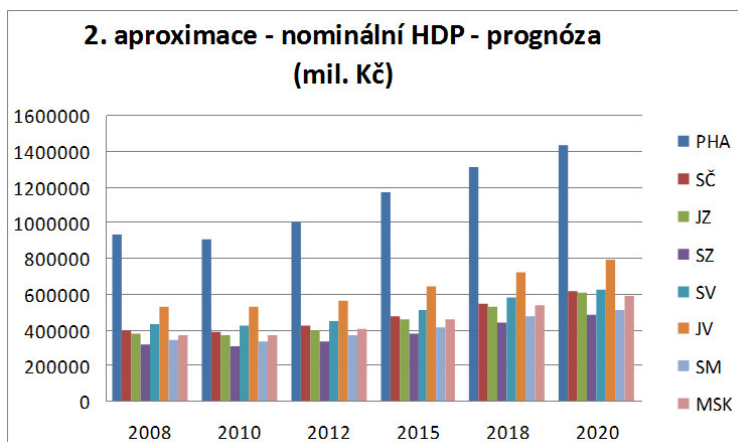
Graf 1: Potenciál absorpční kapacity regionů NUTS 2 (1995–2007)

Zdroj: ec.europa.eu, vlastní úprava

Absorpční kapacita regionů stanovena na základě dlouhodobé prognózy jejich ekonomického rozvoje, období 2008–2010 a její prognóza na léta 2012–2020, graficky vyjádřena níže.

Graf 2: Potenciál absorpční kapacity regionů NUTS 2 (2008–2020)

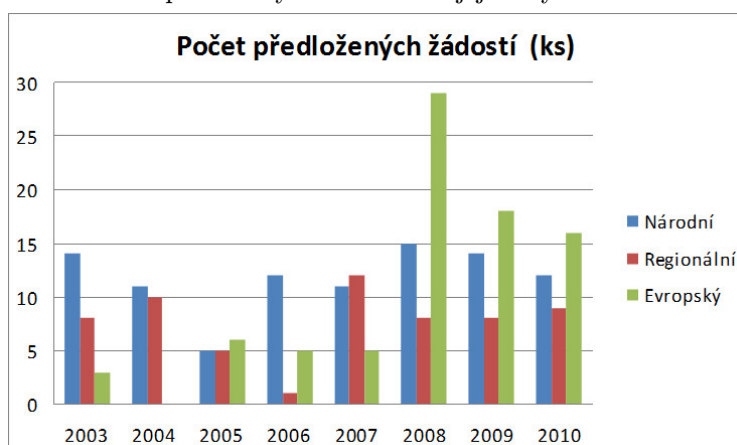
Zdroj: ec.europa.eu, vlastní úprava

Region soudržnosti Jihozápad je jedním z osmi regionů NUTS 2 na území České republiky. Regiony NUTS jsou účelové územní celky stanovené pro potřeby Evropské unie. Region na úrovni NUTS 2 musí splňovat podmínku počtu obyvatel mezi 3 miliony až 800 tisíci. Aby byla podmínka v případě České republiky splněna, musely být účelově sloučeny některé kraje a region NUTS 2 Jihozápad je jedním z nich. Skládá se z Jihočeského a Plzeňského kraje. Sídlem Regionální rady Jihozápad, jejímž cílem je zabezpečování, vypracovávání a realizace pro-

gramů spolufinancovaných z fondů Evropské unie, je statutární město České Budějovice jakožto krajské město Jihočeského kraje (Česko 1960).

Město České Budějovice je s 95 tisíci obyvateli největším městem Jihočeského kraje a také jeho hospodářským a kulturním centrem. Město má výbornou polohu, leží na významné dopravní křižovatce transevropského významu, v severojižním koridoru. Bohužel většina hlavních silničních tahů je vedena centrální částí města, chybí obchvaty města. Pro rozvoj města v problematice dopravy by tedy bylo dobré, zaměřit své žádosti o dotační prostředky na financování této oblasti. V minulých obdobích město realizovalo několik projektů z oblasti dopravy, šlo především o rozvoj, elektronizaci a ekologizaci MHD.

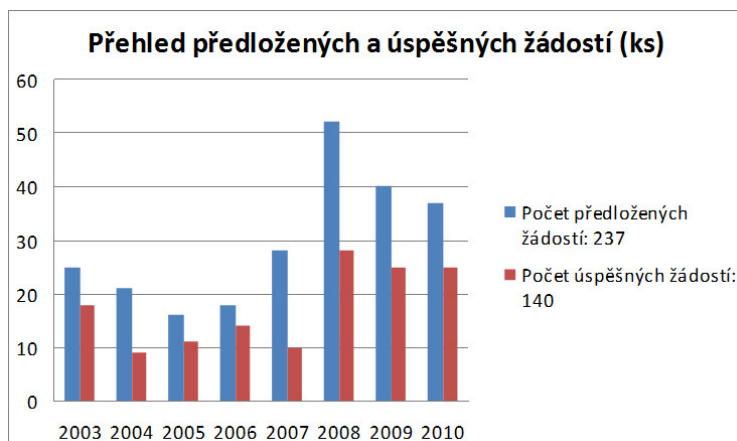
Graf 3: Počet předložených žádostí dle jejich výše v letech 2003–2010

Zdroj: Statutární město České Budějovice, vlastní úprava

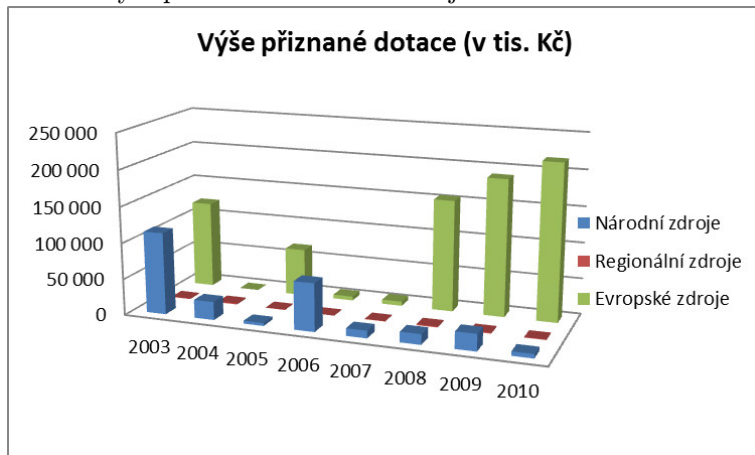
Jak ukazuje následující graf, z celkového počtu 237 předložených žádostí bylo úspěšných 59 %, tedy 140 žádostí.

Graf 4: Počet předložených a úspěšných žádostí o dotace v letech 2003–2010

Zdroj: Statutární město České Budějovice, vlastní úprava

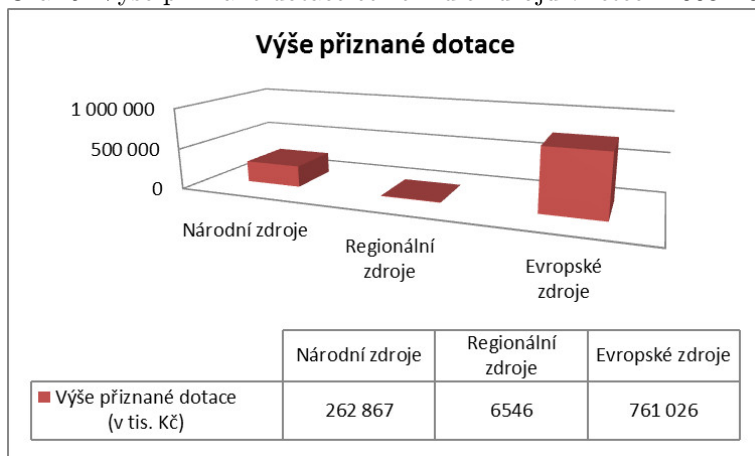
Graf 5: Výše přiznané dotace dle zdrojů v letech 2003–2010

Zdroj: Statutární město České Budějovice

Největší příliv dotací z národních a evropských zdrojů byl v letech 2003, 2008, 2009 a 2010. V roce 2003 je to způsobeno tím, že došlo k přijetí dotace z Fondu solidarity EU k financování nouzových opatření a dotace na financování rekonstrukce čistírny odpadních vod v souvislosti s odstraňováním škod po povodních z roku 2002. Nárůst přiznaných dotací především z evropských zdrojů v letech 2008–2010 je způsoben začátkem programovacího období 2007–2013. Dalším důvodem je i větší zkušenost žadatelů s podáváním projektů, větší důvěra v dotace jakožto výhodného zdroje financování investic.

Graf 6: Výše přiznané dotace celkem dle zdrojů v letech 2003–2010

Zdroj: Statutární město České Budějovice

Na celkové výši 1 030 439 tis. Kč všech získaných prostředků v letech 2003–2010 se nejvíce podílí 73 % zdroje evropské. Zdroje národní tvoří čtvrtinu

všech přiznaných dotací (25,5 %). Regionální zdroje tvoří zlomek, pouze 1,5 %, přiznaných dotací.

Diskuze

Vzhledem k tomu, že dochází ke zvětšování meziregionálních disparit v rámci České republiky, a to nejen měřeno HDP na obyvatele, ale i z pohledu indexu konkurenceschopnosti, je logické, že nová struktura kohezní politiky pro území ČR bude orientována tak, aby na vyrovnání těchto diferenciovanych rozdílů bylo možno reagovat pomocí lokálních regionálních strategií, včetně regionálních dotačních titulů. Problémy by měly být řešeny zdola nahoru, resp. měl by být zachován princip subsidiarity.

Cílem politiky soudržnosti je podporovat rozvoj a snižovat regionální rozdíly (článek 174 Smlouvy o ES), ale současně také přispívat ke zvyšování konkurenceschopnosti regionů, a tedy i k naplňování strategie Evropy 2020. Uplatnění place-based přístupu (místně orientovaný přístup) prostřednictvím regionálních investičních strategií a podpora víceúrovňového řízení jsou důležitými prvky pro zajištění efektivního naplňování cílů politiky soudržnosti.

Jedním z možných opatření pro eliminaci regionálních disparit je pokračování strukturálních reforem ke zpružnění trhu práce v souladu s principy flexicurity (nová úprava pracovněprávních vztahů na základě široké společenské shody); zvýšení flexibility vyvážené závazkem státu k zavedení plošně fungujícího systému celoživotního vzdělávání pro různé kategorie zaměstnanců, zejména v případě ztráty zaměstnání.

V rámci veřejné služby by mělo dojít k rozvoji institutů, které v systému pomoci v hmotné nouzi motivují osoby déle setrvávající v hmotné nouzi změnit svoji nepříznivou situaci, udržují a rozvíjejí jejich sociální a pracovní návyky a zvyšují jejich připravenost začlenit se na trh práce. Stabilizace systému sociálních služeb a zejména jeho financování, podpora sociálních služeb zaměřených preventivně proti vzniku chudoby a napomáhajících odstranění chudoby a řešení jejich následků jsou dalšími z řady postupů, které by měly být v následujících letech vyřešeny. Kraje by se měly dále zaměřovat na podporu výstavby a distribuci nájemních bytů pro domácnosti ohrožené sociálním vyloučením, které nejsou schopny si své bytové potřeby řešit na volném trhu.

Při definování hlavních potřeb krajů se v analýzách nevyskytují už jen v podobě „tradičních“ požadavků na „tvrdé“ infrastrukturní projekty, ale je rovněž zmiňován i důležitý význam „měkkých“ projektů (vzdělávání, problematika výzkumu a vývoje). Ve všech krajských analýzách lze identifikovat následující společné priority pro období po roce 2013:

- Potřeba rozvoje další technické infrastruktury, a to jak dopravní (silnice, železnice), tak i infrastruktury pro životní prostředí (vodní a odpadové hospodářství).
- Problematika rozvoje lidských zdrojů. Všechny kraje kladou důraz na posílení role vědy a výzkumu, což je i jedním z hlavních cílů Regionálních operačních programů krajů. Důraz je kladen i na potřebu vzdělávání se

silnou vazbou na regionální trhy práce. Je snahou všech krajů umísťovat vědecká a výzkumná pracoviště do blízkosti zdrojů kvalifikovaných pracovních sil, tedy tam, kde jsou vysoké školy.

- Navazující podpora zaměstnanosti obyvatel a rozvoj ekonomické základny kraje s důrazem na podporu podnikatelského prostředí pro malé a střední podniky.

Další požadavky krajů, vyskytující se zhruba v polovině analýz, jsou rozvoj služeb a infrastruktury cestovního ruchu, snižování regionálních disparit, realizace energeticky úsporných opatření a posílení nadnárodní, ale zejména přeshraniční spolupráce. Mezi specifické priority, které navrhuje jen některé kraje, lze zařadit podporu bydlení nebo rozvoje služeb pro seniory. Jen v jedné analýze se objevila potřeba modernizace a zvýšení efektivity práce veřejné správy, stejně tak jako zefektivnění práce policie a soudů.

Závěr

Evropská unie se potýká s následky hospodářské a finanční krize, která zasáhla celý svět, Evropu nevyjímaje, před dvěma lety. Došlo ke zpomalení a propadu hospodářského růstu, zvýšení nezaměstnanosti. Evropa také musela a stále musí čelit výzvám, jako je globalizace, stárnutí populace a vyřešení otázky využívání neobnovitelných zdrojů a jejich nahrazení alternativními zdroji.

V roce 2000 byla přijata Lisabonská strategie, která měla do roku 2010 z EU vytvořit „nejdynamičtější a nejkonkurenceschopnější ekonomiku světa založenou na znalostech, schopnou udržitelného hospodářského růstu, vytváření více kvalitních pracovních příležitostí a zachovávající sociální soudržnost“ (Lisabonská strategie 2003) a výzvy nové doby řešit.

Ve skutečnosti však byla nepřehlednou spleť hospodářských, sociálních a ekologických cílů, z nichž některé si navzájem i odporovaly. V současné době se připravuje strategie nová – Evropa 2020, jejímž cílem bude dosáhnout nového růstu. Evropská unie si stanovila pět cílů – zaměstnanost; výzkum, vývoj a inovace; změna klimatu a energetika; vzdělávání a chudoba a sociální vyloučení. Členské státy si na základě těchto cílů stanovily své vnitrostátní cíle.

Pro další rozvoj regionů v příštích letech bude i nadále zásadní potřeba rozvoje nedostatečně řešené technické infrastruktury (doprava, životní prostředí). Důležitým rozvojovým faktorem se pro období po roce 2014 stane rovněž i řešení dlouhodobé zaměstnatelnosti obyvatelstva prostřednictvím zvyšování kvalifikace, spolupráce mezi vzdělávacím systémem a regionálním trhem práce a zvyšování efektivity ekonomických aktivit např. prostřednictvím intenzivnějšího zapojení vědeckých institucí do podnikatelské sféry na základě konceptu PPP (Public Private Partnership). Tato potřeba se rovněž shoduje i se zaměřením hlavních pilířů Strategie EU 2020.

Poděkování

Práce je součástí projektu „Institucionální přístupy k regionálnímu rozvoji“ GA JU 029/11/S GA (2011–2013) jehož cílem je formulovat mechanismus, směr a míru působení institucionálních faktorů na rozvoj územních samosprávných celků v České republice.

Reference

- ČESKO, 1960. *Zákon o územním členění státu* [online]. [cit. 2011-07-03]. Dostupné z: http://portal.gov.cz/wps/portal/_s.155/701/_s.155/701?l=36/1960
- EUROPEAN COMMISSION, 2011. *Structure of EU budget* [online]. [cit. 2011-11-23]. Dostupné z: http://ec.europa.eu/budget/explained/budg_system/structure/struct_en.cfm
- HRABÁNKOVÁ M. a I. BOHÁČKOVÁ, 2008. *Strukturální politika EU*. Praha: C. H. BECK. ISBN 978-80-7400-111-6.
- HRABÁNKOVÁ, M. a M. VOSEJPKOVÁ, 2002. *Regionální management*. České Budějovice: JU, Zemědělská fakulta. ISBN 80-7040-564-3.
- LISABONSKÁ STRATEGIE, 2003. *Lisabonská strategie* [online]. [cit. 2012-09-12]. Dostupné z: http://ec.europa.eu/ceskarepublika/abc/policies/art2377_cs.htm
- MFČR, 2011. *Finanční perspektiva* [online]. [cit. 2010-11-25]. Dostupné z: http://www.mfcr.cz/cps/rde/xchg/mfcr/xsl/eu_financni_perspektiva.html
- MVČR, 2011. *Absorpční kapacita* [online]. [cit. 2010-11-25]. Dostupné z: <http://www.osf-mvcr.cz/slovník/absorpcni-kapacita>
- ŠREIN, Z., 1999. *Mechanismy hospodářské politiky Evropské unie*. Praha: Vysoká škola ekonomická v Praze. ISBN 80-7079-946-3.
- WOKOUN, R., J. MALINOVSKÝ a kol., 2008. *Regionální rozvoj (Východiska regionálního rozvoje, regionální politika, teorie, strategie a programování)*. Praha: Linde. ISBN 978-80-7201-699-0.

New Challenges of Regional and Structural Policy for the Upcoming Period 2014–2020 with Specification for NUTS 2 South-West

The article is focused on the issues of regional and structural policy and on analysis of current situation of using the financial resources from the EU with specification for the town České Budějovice. The article describes the new forthcoming proposals of regional policy for the regions NUTS 2. There is also graphically expressed absorption capacity of the NUTS 2 regions in the Czech Republic from the perspective of old and new programming period. In the end of the article authors focus on discussion of new designed processes and approaches in regional and structural policy to reduce regional disparities of regions NUTS 2.

Keywords: regional and structural policy, absorption capacity, disparities

Kontaktní adresa:

Ing. Petra Pártlová, Ph.D., Katedra strukturální politiky EU a rozvoje venkova, Ekonomická fakulta, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Studentská 13, 370 05 České Budějovice, *e-mail: vachalova.p@seznam.cz*

PÁRTLOVÁ, P. a V. HUMLEROVÁ. Nové výzvy regionální a strukturální politiky pro připravované období 2014–2020 se specifikací na region NUTS 2 Jihozápad. *Littera Scripta*. 2012, **5**(2), 105–116. ISSN 1802-503X.
